

Üvöltés a JATE-klubban

1955-ben egy nem túl ismert költőeske San Franciscóban asztalhoz ült, és megírta az Üvöltést. Később az egész világ megtudta, ki is az az Allen Ginsberg.

A esavargók királya, kit a 60-as években rajongói az Egyesült Államok elnökének akartak jelöltetni, a mai napig sem veszített népszerűségéből. Verseit nemesak az egykori hippikből lett pocakos családapák olvasgatják, a régi szép időket felidézve, a fiatalabb korosztály is érdeklődik irántuk. Persze, nálunk, Európa keleti felén más a helyzet, hiszen Magyarországon csak 1990-ben jelenhetett meg esorbitatlanul Ginsberg-kötet. Orbán Ottó és **Eörsi István** a két leghíresebb hazai fordítója Ginsberg művészetének, s kettejük közül **Eörsi** jegyezte az első teljes fordítást. Simon Adrienn a JATE-klub sejtelmes félhomályában mégis az Orbán-féle változatot adta elő. Hogy miért cenzúrázott változatot verselte, csak ennyi indokot talált: — Sokkal jobban tetszett, mint **Eörsi** fordítása!

Sokan talán csodálkoznak, hogyan lehet egyetlen versből teljes programot fabrikálni. Ők azonban valószínűleg nem tudják, hogy a Carl Solomon emlékére íródott monstrum egy szabad költemény, mely hatalmas terjedelemben, iszonyú realizmussal mutatja be az amerikai élet visszásságait. Adrienn első éves magyar szakos hallgató, s a törékeny lány karesú alakja furesán ellensúlyozta a szájából felhangzó, a (kis)polgári társadalom által ocsmányának minősített ginsbergi kifejezéseket. A teremben gomolygó cigarettafüstöt csak néhány gyertya halvány fénye világította meg, s Adrienn halottsápadt arca minden

(Fotó: Csatári Ákos)

tekintetet magához vonzott. A hosszú hatásszünet után felhangzó első, kegyetlen, naturalista sorok korbácsként esaptak a publikumra, s a békésen ücsörgő tömeg egyszeriben részese lett az előadásnak. Átérezték azt a fájdalmat, mely a korlátok közül kitörni vágyó, a sárga házba hurcolt félőrült elme utolsó sikolyát vezérelte. Megéreztek a homokos költő kitaláltságát, a dzsessz, pia, morfin és szex kizárólagos befolyása alatt tengődő hontalanok reménytelen jövővárásának gyötrelmeit.

Az előadás közepe felé Adrienn egyre jobban belejött, átélte a vers gondolatait, s azokat jól tolmácsolta. Még a szomszéd teremben gyakorlatozó dzsessz-szaxofonos hangszeréből átszűrődő dallamok sem tudták megzavarni, sőt jól ráhangolódott a zenére.

A vers végén nem kapott — és nem is várt — vastapsot, de a távozók szótlansága, a gondolataikba mélyedt arcok jelezték, nem volt hiábavaló ez az est.

KÉRI BARNABÁS